

ГОВОР 1. ЈУН

Грађани Србије,

Данас вам се обраћамо као генерација којој је доста ћутања, нарочито када је константно суочена са лажима и неправдом. Након урушавања надстрешнице у Новом Саду и погибије 15, у овом тренутку 16 људи, били смо опет суочени са обманама и избегавањем одговорности. Да ли сте поставили себи питање: „Да ли још увек желим да живим у систему који се темељи на непоштовању закона, манипулацији, нефункционисању институција, лажима, у систему где закон не важи поједнако за све?” Ми јесмо, ми смо се запитали. И ви који сте овде сада са нама, као и свих ових месеци, запитали сте се. Заједно и упорно, више од шест месеци тражимо истину и правду.

Покренули смо највећи талас студентских демонстрација у Европи у последњих педесет година. Одржали смо највеће протестне скупове у историји Србије, продрли до сваког кутка наше земље, препешачили стотине, а возили хиљаде километара. Вратили смо веру и наду, како себи тако и другима, наду у боље сутра, веру у праведно друштво. Охрабрили смо академску заједницу и просвету да подигну главе, пробудили народ да се бори за своја уверења.

Одсуство поштовања Устава подрива саме темеље демократског друштва. Залажемо се за обнављање демократске одговорности путем јединог легитимног канала који је доступан: воље народа. Тражимо ванредне парламентарне изборе. Овај тренутак мора бити препознат као одлучујућа прекретница за Србију. Глас младих није само шум, већ талас који

може да покрене промене, врати достојанство и пробуди наду у правду и слободу. Демократија не сме остати пуко обећање; она мора бити отелотворена у нашим институцијама, нашем свакодневном животу и нашим универзитетима.

Корени корупције власти су исувише дубоко продрли у државни апарат и стога наши захтеви нису и не могу бити испуњени. Чињеница је да овакав систем заједно са овом влашћу не може и не жели да их испуни. Ми смо исцрпили сваки легитимни вид потраге за правдом на улици. Обраћали смо се искључиво институцијама које су по правним прописима надлежне за наше захтеве. Ми нисмо добили адекватан одговор, али смо зато добили најгнусније увреде, претње, таргетирање, лажи, привођења, батине, гажења, сузавац и током тишине, петнаестог марта, на нама и онима који су стали уз нас искоришћен је неидентификовани уређај.

Желимо изборе, јер верујемо у демократију. Ово је наша земља. Ако ова држава не жели да чује младе људе на факултетима — слушаће их на улицама. Ако нас не пусти да гласамо — пустићемо све да стане. Зато данас најављујемо следеће: уколико се избори не распишу у разумном року, талас који смо покренули пре шест месеци ће постати све већи и у једном тренутку ће доћи до свих. Нећемо дозволити нормално функционисање система који игнорише вољу грађана. Бићемо испред институција, испред министарстава, испред телевизија које нас ућуткују. Покренућемо грађанску непослушност у сваком граду. Нећемо ометати грађане — ометаћемо лаж, неправду и корупцију.

Ово није студентски протест. Ово је протест разума. Протест достојанства. Протест сваког оца и сваке мајке која се пита да ли ће јој се дете вратити кући. Протест сваког радника који зна како изгледа када се ћути док греде пуцају. Протест сваког човека који је био ниподаштаван од стране овог система, али у себи још има веру. Народ који се не чује — има право да виче. А народ који се гура у ћошак — има право да се брани. Зато вас позивамо — не да се борите за нас, већ да се боримо заједно.

До испуњења захтева!